

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S.**, so sídlom v B., zastúpeného JUDr. M., advokát, S., so sídlom v B., proti žalovaným **X./ M.**, so sídlom v Ž.Ž., **2/ B.**, so sídlom v Ž.Ž., zastúpeného JUDr. M., advokátka, S. so sídlom v Ž.Ž., **3/ P.**, so sídlom v Ž.Ž., **o určenie vlastníckeho práva a o určenie neplatnosti právnych úkonov**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 14 C 96/2011, o dovolaní žalovaných X./, 2 proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. mája 2012 sp. zn. 9 Co 7/2012, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 31. mája 2012 sp. zn. 9 Co 7/2012 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súde Žilina 6. júna 2011 domáhal určenia, že

1/ kúpna zmluva č. X. z 28. apríla 1993, predmetom ktorej je prevod vlastníckeho práva zo žalovaného X./ na žalovaného 2/ k nehnuteľnostiam: parcela reg. „C“, p. č. X. o výmere 1756 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, spôsob využitia 18, parcela reg. „C“, p. č. X., o výmere 603 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, spôsob využitia 18, nachádzajúcich sa v okrese Ž., obec Ž., k. ú. Ž., zapísaných na liste vlastníctva č. X. pod por. číslom X. v katastri nehnuteľností na Katastrálnom úrade v Ž., Správe katastra Ž., je absolútne neplatná,

2/ zmluva o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok č. X., predmetom ktorej je zriadenie záložného práva v prospech žalovaného 3/ k nehnuteľnostiam: parcela reg. „C“, p. č. X. o výmere 1756 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, spôsob využitia 18, parcela reg. „C“, p. č. X., o výmere 603 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, spôsob využitia 18, nachádzajúcich sa v okrese Ž., obec Ž., k. ú. Ž., zapísaných na liste

vlastníctva č. X. pod por. číslom X. v katastri nehnuteľností na Katastrálnom úrade v Ž., Správe katastra Ž., je absolútne neplatná,

3/ žalobca je výlučným vlastníkom parcely reg. „C“, p. č. X. o výmere 1756 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, spôsob využitia 18, parcela reg. „C“, p. č. X., o výmere 603 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, spôsob využitia 16, zapísaných na liste vlastníctva č. X. pod por. číslom X. v katastri nehnuteľností na Katastrálnom úrade v Ž., Správe katastra Ž., okres Ž., obec Ž., k. ú. Ž., na tom skutkovom základe, že 19. júla 1990 bol v Zbierke zákonov publikovaný zákon č. 298/1990 Zb. o úprave niektorých majetkových vzťahov rehoľných rádov a kongregácií a arcibiskupstva olomouckého, ktorým mu bolo navrátené vlastnícke právo sporných pozemkov. Zákon č. 298/1990 Zb. bol menený a doplnený zákonom č. 338/1991 Zb., ktorého ustanovenie čl. II upravilo predmet navrátenia a ohraničilo ho s účinnosťou k 1. augustu 1991. Žalovaný 1/ uzavrel so žalovaným 2/ 28. apríla 1993 kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli sporné pozemky a právne účinky vkladu kúpnej zmluvy nastali 10. júna 1993. Žalobcovi bolo 5. februára 2007 listom od Správy katastra Ž. oznámené, že sporné pozemky sú zaťažené záložným právom v prospech žalovanej 3/.

Okresný súd Žilina rozsudkom z 20. októbra 2011 č.k. 14 C 96/2011-92 žalobu zamietol a žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v konaní bolo nesporné, že pozemky KN-C parc. č. X. o výmere 1756 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria a parc. č. X. o výmere 603 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, zapísané na liste vlastníctva č. X., pre k. ú. obce Ž. pod por. číslom X. boli súčasťou reštitučného zákona č. 298/1990 Zb. o úprave niektorých majetkových vzťahov rehoľných rádov a kongregácií a arcibiskupstva olomouckého v znení zákona č. 338/1991 Zb. s tým, že podľa prílohy č. X. pod položkou 44 sa S. (saleziánov) – S. stáva vlastníkom nehnuteľností – R.Ž., pozemky č. k. X. stavebná plocha a č. k. X. stavebná plocha. V zmysle zásady rýchlosti a hospodárnosti konania sa prioritne zaoberal skutočnosťou, či žalovaný 2/ mohol nadobudnúť vlastnícke právo k sporným pozemkom vydržaním. Dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti, že sa jednalo o prevod podniku (nie o kúpnu zmluvu), ktorým sa prevádzali veci, práva, záväzky a aj pozemky, na ktorých bola postavená nehnuteľnosť slúžiaca už právnym predchodcom pre potreby bytového hospodárstva a s poukazom na ustanovenie § 5 zákona č. 265/1992 Zb. vo vzťahu k preskúmvanej právomoci orgánov správy katastra nehnuteľností a § 11 zákona č. 265/1992 Zb. vo vzťahu k dobromyseľnosti a hodnovernosti údajov katastra nehnuteľností žalovaný 2/

bol dobromyseľný v tom, že nadobúda vlastnícke právo k prevádzanému podniku a teda aj k nehnuteľnostiam a oprávnené sa mohol domnievať, že takéto vlastnícke právo nadobudol, pričom na tejto skutočnosti nič nemôže zmeniť ani fakt, že žalobca by mal vlastnícke právo nadobudnúť zákonom v súvislosti s prezumpciou znalosti zákona. Uviedol, že znalosť zákona by nanajvýš mohla vyvolať len pochybnosti o oprávnenosti držby, avšak platí domnienka, že v pochybnostiach sa má za to, že držba je oprávnená. Uzavrel, že žalovaný 2/ najneskôr po povolení vkladu vlastníckeho práva 10. júna 1993 sa oprávnené mohol domnievať, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností, 10 ročná vydržacia doba uplynula 10. júna 2003, boli splnené všetky podmienky pre vydržanie vlastníckeho práva žalovaného 2/ k sporným pozemkom a preto žalobu na určenie vlastníckeho práva zamietol. Žalobu na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a záložnej zmluvy zamietol z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu, nakoľko nie je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti úkonu, ak sa účastník priamo domáha určenia vlastníckeho práva. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom z 31. mája 2012 sp. zn. 9 Co 7/2012 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba o určenie vlastníckeho práva zamietnutá zmenil tak, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností a to parcela registra „C“ parcelné číslo X. o výmere 1756 m², zastavané plochy a nádvoría, spôsob využitia 18 a parcela registra „C“, parcelné číslo X. o výmere 603 m², zastavané plochy a nádvoría, spôsob využitia 16, zapísaných na liste vlastníctva č. X. pod poradovým číslom X. v katastri nehnuteľností na Katastrálnom úrade v Ž., Správa katastra Ž., okres Ž., obec Ž., k. ú. Ž.. Výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania zmenil tak, že žalovaným X./ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 199,- eur na účet zástupcu žalobcu JUDr. M. (poznámka dovolacieho súdu – správne M.), S. do troch dní. Stotožnil sa so skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvého stupňa, avšak dospel k inému právnenému záveru. Uviedol, že žalobca získal vlastnícke právo zo zákona účinnosťou zákona č. 298/1990 Zb. o úprave niektorých majetkových vzťahov rehoľných rádov a kongregácií a arcibiskupstva olomouckého, t. j. 19. júla 1990, keď už v tomto zákone bolo uvedené, že žalobca nadobúda vlastníctvo k budove súp. č. X. so stavebnou plochou parcela č. X. a k pozemku parcela č. X.. V doplnení zákona č. 338/1991 Zb., ktorý nadobudol účinnosť 1. augusta 1991 bolo len upresnené, že nadobudnutie vlastníctva sa vzťahuje len na pozemky, nie na budovu. Vyvodil, že za stavu, keď vlastníctvo k predmetným pozemkom patrilo žalobcovi, nebolo možné, aby sa pozemky po účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. (1. mája

1991) stali vlastníctvom žalovaného 1/ a následne nemohlo dôjsť platne k uzatvoreniu zmluvy o prevode vlastníckeho práva zo žalovaného 1/ na žalovaného 2/. Zaoberal sa skutočnosťou, či žalovaný 2/ po uzavretí kúpnej zmluvy v roku 1993 sa mohol domnievať, že je vlastníkom nehnuteľností a že vlastníctvo (pokiaľ ho nenadobudol prevodom kúpnu zmluvou) získal vydržaním po uplynutí 10 – ročnej vydržacej doby. Mal za to, že žalovaný 1/ má vytvorené všetky predpoklady k tomu, aby bol znalý práva, má vytvorený aparát, ktorý slúži k riadnej evidencii a správe jeho majetku a pokiaľ teória a prax vyžaduje pre platnosť a účinnosť právnej normy jej zverejnenie, čo sa v prejednávanej veci stalo zverejnením v Zbierke zákonov, platí fikcia, že každý je s obsahom tejto právnej normy oboznámený. Dospel k záveru, že žalovaný 1/ nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným pozemkom, nakoľko v čase nadobudnutia účinnosti zákona o majetku obcí, tieto nehnuteľnosti nepatrili štátu a nemohli prejsť do vlastníctva obce, pričom práve žalovaný 1/ bol iniciátorom zápisu do katastra nehnuteľností, že je vlastníkom pozemkov. Bol názoru, že vlastnícke právo sa zo zákona obnovilo v prospech žalobcu a nič na tom nezmenila ani kúpna zmluva uzatvorená v roku 1993 medzi žalovanými 1/ a 2/. Poukázal na prepojenie žalovaného 2/ so žalovaným 1/, ktorý je jeho akcionárom s tým, že žalovaný 2/ nemohol pri neplatnosti kúpnej zmluvy nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním pre absenciu dobrej viery. Uzavrel, že ak by aj žalovaný 1/ ako predávajúci a žalovaný 2/ ako kupujúci konali v právnom omyle, tento vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, nie je ospravedlniteľný. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 1/ a 2/.

Žalovaný 1/ žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. Prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. Vyjadril nesúhlas s právnym hodnotením veci odvolacím súdom z dôvodu, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudol vydržaním. V dôvodoch podaného dovolania podrobne rozobral podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním v zmysle ustanovenia § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vyvodil záver, že splnením zákonných podmienok sa stal ako oprávnený držiteľ vlastníkom predmetných nehnuteľností ex lege vydržaním. Namietal, že odvolací súd účastníkov konania nevyzval v zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p. na vyjadrenie týkajúce sa iného právneho posúdenia určenia

vlastníckeho práva a tým mu odňal možnosť konať pred súdom. Dovolateľ podal návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p.

Žalovaný 2/ navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil, resp. aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 f/ O.s.p.), konanie je postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa; ak odvolací súd považoval skutkové zistenia súdu prvého stupňa za nesprávne, mal dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať (§ 213 ods. 3 O.s.p.). Odvolací súd však takto nekonal, žiadne dôkazy nezopakoval a svojím postupom odňal žalovanému 2/ možnosť zúčastniť sa vykonávania dokazovania, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a predniesť záverečnú reč. Týmto postupom odvolacieho súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Na odôvodnenie námietky, že odvolací súd založil rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci dovolateľ poukázal na ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 298/1990 Zb. a na ustanovenia zákona č. 138/1991 Zb.

Žalobca vo vyjadrení navrhol dovolania zamietnuť. Vychádzal z toho, že nie sú dané dôvody dovolania v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. a nedošlo ani k vadám konania, pre ktoré by bolo potrebné dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť. Uviedol, že odvolací súd konal v intenciách skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa a preto nemal povinnosť vykonať dokazovanie (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. X. O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)], po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho

pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo

v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

So zreteľom na žalovanými tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerail na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že im v prejednávanej veci bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.; podľa dovolacieho súdu totiž postupom odvolacieho súdu bola žalovaným odňatá možnosť konať pred súdom.

Občiansky súdny poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Sudcov iný právny názor, než je názor účastníkov konania, môže súd účastníkom v priebehu konania oznámiť. Účelom oboznámenia účastníkov konania s tzv. predbežným právnym

posúdením veci je zameranie dokazovania na sporné skutočnosti tak, aby sa vyslovený predbežný názor sudcu potvrdil alebo vyvrátil.

S účinnosťou od 15. októbra 2008 Občiansky súdny poriadok (zákon č. 384/2008 Z.z.) v ustanovení § 213 ods. 2 O.s.p. ustanovuje, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Úmyslom zákonodarcu, ako to vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z., bolo týmto ustanovením v praxi zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Uvádza sa v nej, že účastník tak bude mať možnosť vyjadriť sa k niektorej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia, resp. inštitútu na zistený skutkový stav. Ustanovenie posilňuje právo na spravodlivý proces tým, že účastník bude môcť až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu.

Princíp tzv. „predbežného právneho posúdenia veci“ vychádzajúci aj z § 213 ods. 2 O.s.p. súvisí so zameraním sa na dokazovanie sporných skutočností, a to tým spôsobom, aby účastníci konania dostali príležitosť predstaviť vlastné argumenty týkajúce sa právneho posúdenia veci. Tým by sa mohol predbežný právny názor všeobecného súdu potvrdiť alebo vyvrátiť (III. ÚS 446/2010).

Výzva odvolacieho súdu je plnením osobitného druhu tzv. manuálnej (poučovacej) povinnosti opravného súdu. Podstatou tejto povinnosti je zabrániť odňatiu možnosti konať pred odvolacím súdom a teda zabezpečiť riadny prístup k spravodlivému procesu aj po podaní odvolania. Ustanovenie právneho predpisu je pre vec rozhodujúce vtedy, keď odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej.

Z obsahu spisu vyplýva, že v prejednávanej veci súd prvého stupňa odôvodnil svoje rozhodnutie s poukazom na ustanovenia § 134 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žalovaný 2/ nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam parcela č. X. o výmere 1756 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria a parcela č. X. o výmere 603 m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, k. ú. Ž., po splnení všetkých podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva vydržaním.

Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa vec právne posúdil podľa zákona č. 298/1990 Zb. o úprave niektorých majetkových vzťahov rehoľných rádov a kongregácií a arcibiskupstva olomouckého a dospel k záveru, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je žalobca, ktorý získal vlastnícke právo zo zákona dňom 19. júla 1990.

Z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa odvolací súd založil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch než súd prvého stupňa; pričom žalovaní v danej procesnej situácii nemali možnosť namietat' správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd nepostupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p. a svoju povinnosť vyplývajúcu z tohto ustanovenia nesplnil. Tým žalovaným odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ odvolací súd nevyzval účastníkov konania v zmysle § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (v znení účinnom od 15. októbra 2008), aby sa vyjadrili k možnému použitiu právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (pozn. tento záver bol prijatý občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 16. mája 2011, pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2010 sp. zn. 5 Cdo 322/2009).

Pokiaľ dovolatelia ako dovolací dôvod uvádzajú aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok nemohol v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov vzhľadom na zistenú procesnú vadu, z dôvodu ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu nie je pre toto posúdenie dostatočným podkladom.

Dovolací súd z dôvodov vyššie uvedených zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.) bez toho, aby pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti námietky dovolateľov, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. augusta 2015

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová